

na také slušelo zjistiti, zdali rozšíření stanoviště lékárny bude mít vliv na existenční schopnost veřejných lékáren ve stanovišti neb okolí jeho zřízených. Žal. úřad měl za to, že má ve výsledcích šetření konaného o žádosti zúčastněné strany za udělení nové koncese dostatečně zjištěny poměry rozhodné pro posouzení otázky existenční schopnosti lékáren sousedních a že změna, která rozšířením stanoviště nastává, jest napatrná.

Než na tomto skutkovém podkladě nemohl úřad založiti své rozhodnutí již proto, že st-1 v řízení správním namítal, že poměry týkající se existenční schopnosti jeho lékárny od doby řízení koncesního se podstatně změnily.

Této námitce byl by mohl úřad čeliti jen tím, kdyby byl zjistil, že se v úvahu přicházející poměry nezměnily. Dokud se tak nestalo, bylo třeba vliv rozšíření stanoviště, zúčastněné straně povoleného, na existenční schopnost lékárny st-lovy, zjistiti samostatně.

Zůstala tedy skutková podstata nař. rozhodnutí neúplná, pročež rozhodnutí toto je stíženo podstatnou vadou řízení.

Č. 4122.

Státní zaměstnanci. — Školství. — Administrativní řízení: I. O právní moci výroku zsp-é, příznávajícího vysokoškolskému profesoru osobní přídavek podle zák. o vál. pololetích. — II. Změna právního názoru není podkladem pro obnovu řízení.

(Nález ze dne 17. listopadu 1924 č. 20.209).

V ě c: Dr. Albert St. v Praze (adv. Dr. Emil Lingg z. Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Dr. Frt. Havelka) stran osobního přídavku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: K přihlášce st-lově z 10. listopadu 1919, podané podle § 8 zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb., v níž činil nárok na započtení 5 válečných půlletí a to 2 měsíce do postupu a tudíž příznání čtvrtletého přídavku od 1. října 1918 a dalších 2 let 4 měsíců pro dosažení osobního přídavku 2000 K od 1. června 1920 (§ 2, odst. 2 zák.) započtetla mu zsp v Praze výnosem z 9. listopadu 1920 na základě § 8 vl. nař. ze 14. května 1920 č. 349 Sb. 5 půlletí pro postup do vyšších služebních požitků, přesadila jej dnem 1. září 1919 do 2. platového stupně IV. hodn. třídy se služným ročních 18.408 K, s činnostním přídavkem ročních 2100 K a s osobním přídavkem 2100 K, zároveň pak mu přiznala od 1. září 1919 až na dále drahotní přídavek ročních 4728 K a konečně mimořádné peněžitě výpomoci k 1. listopadu 1919 a 1. únoru 1920 po 1030 K a od 1. dubna 1920 do 31. prosince 1920 měsíčně 800 K a poukázala mu požitky ty k výplatě.

Výplata osobního přídavku 2100 K nebyla však od března 1921 pro vzešlé pochybnosti likvidována a výnosem z 30. června 1922 oznámila zsp st-li, že se mu částečně změnou výše zmíněného výnosu z 9. listopadu 1920 zastavuje osobní přídavek ročních 2100 K koncem února

1921, jelikož nedosáhl a to bez započtení válečných půlletí nejvyššího platového stupně 1. října 1918 nebo dříve po rozumu nař. ze 14. května 1920 č. 349 Sb. a tudíž nároku na tento přídavek nenabyl.

Odvolání st-lem podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených v rozhodnutí zsp-é.

Rozhoduje o stížnosti uvažoval nss takto:

St-l konstatuje především, že výnos zsp-é z 9. listopadu 1920 nabyl právní moci, že tedy dle konstantní judikatury, protože jde o věc strany, jíž bylo požadované právo přiřknuto, stát je povinen přiznaný osobní přídavek vypláceti a nemůže svůj správní akt dostatečně změnit.

Nss shledal výtka tuto důvodnou. Jak z vylíčeného děje na jevo vychází, zažádal st-l přihláškou z 10. listopadu 1919 po stránce skutkové i právní řádně konkretisovanou o započtení válečných půlletí a úřad usnesením z 9. listopadu 1920 o přihlášce té rozhodl. Vznese tedy st-l na úřad určitý nárok opřený o určité skutkové okolnosti a právní předpisy in judicium, a byl nárok ten učiněn předmětem úředního rozhodování. Rozhodnutí takové jest ovšem způsobilé vejíti v právní moc.

Materielní právní moci rozhodnutí takového mohla by v cestě státi toliko taková závada, která by rozhodnutí to činila zmatečným, na př. kdyby rozhodnutí bylo vydáno úřadem nepřislušným. Toho však v daném případě není.

Změna vydaného rozhodnutí by pak byla možná již jen za podmínky obnovy řízení, t. j. kdyby vyšly na jevo nové skutkové okolnosti, které při vydání rozhodnutí nebyly známy, nebo kdyby se byl úřad mýlil ve skutkových okolnostech (na př. kdyby šlo o početní chyby a pod.). O žádný z těchto případů však nejde.

Naproti tomu pouhá změna právního názoru podle všeobecně uznaných zásad řízení správního není vůbec důvodem obnovy řízení.

V daném případě plyne ze správních spisů, že zastavení osobního přídavku, o nějž jde, stalo se u zsp-é, když byla upozorněna, že min. škol. zastává názor, že na osobní přídavek ročních 2100 K mají ve smyslu nař. ze 14. května 1920 č. 349 Sb. nárok jen oni profesori, kteří dosáhli nejvyšší platové stupnice již 1. října 1918 nebo dříve — bez započítání válečných půlletí.

Že tato podmínka u st-le nenastala, o tom neměl úřad, vydávaje rozhodnutí z 9. listopadu 1920, pochybnosti. Šlo tedy při vydání rozhodnutí z 30. června 1922 proti původnímu rozhodnutí z 9. listopadu 1920 o pouhou změnu právního názoru, která však, jak již bylo řečeno, nemůže býti důvodem obnovy řízení.

Příčilo se proto rozhodnutí zsp-é z 30. června 1922 zákonu, a nezákonné jest pak i nař. rozhodnutí žal. úřadu, kterým ono rozhodnutí bylo potvrzeno.

Muselo tedy rozhodnutí to k výslovné výtce st-lově, dovolávající se pravomoci rozhodnutí z 10. listopadu 1919, býti zrušeno po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 4123.

Dávka z nájemného. — Železnice. — Veřejní zaměstnanci: * Obecní dávce z nájemného nepodléhají naturální byty